

ЛЯМЪ ГО И ТУЙ ТО. (скъсва и смачква листото; става ѝ,
като не вижда непознатия, запъва).

Овчаръ по брѣгъ ходи. } 2
Сиво стадо пасе.

Ахъ мари мамо,
Мила моя мамо!
Не смѣмъ за вѣда да идѣ } 2
Отъ туй пусто овчарче.

(обръща се и вижда непознатия). Какъвъ е този гос-
подинъ пѣкъ. Кого търсите?

Непознатий. Госпожа Мария Николова.

Лазаръ. Нѣма ъ тукъ.

Непознатий. Азъ ще ъ почакамъ.

Лазаръ. Ако искате да ъ чакате, идете тамъ
вънъ; тукъ не е мѣсто за чакане.

Непознатий. Менъ ме доведохъ тукъ братъ
ти и сестрицата ти, за туй ще седѣ.

Лазаръ. Тѣ всѣкого обичатъ да канѣтъ въ
стаята, но ти може да си нѣкой лошъ чловѣкъ.

Непознатий. Срамота е, момченце, така да ме
нападашъ; трѣбва да бѣдешъ малко по-учтивъ.

Лазаръ (сърдито). Какъ смѣешъ ти да ме учишъ
какво да правѣ? тукъ азъ съмъ господарь . . .

Непознатий. Че си господарь — това малко
струва, ти си длъженъ да се отнасяшъ прилично
съ всѣки чловѣкъ. А ти? виждамъ, че си и без-
очливъ, и лѣнивъ и нечистъ. Какво ще си помисли,
кога те види вуйчо ти . . . Вѣрвамъ, че много
ще ти бѣде мѣчно, кога го ускърбишъ.

Лазаръ. Не, никакъ. Азъ искамъ да /дойде
вуйчо, защото знаѣ, че ми носи подарѣкъ една
хубава пушка . . . та пушката чакамъ азъ, а за
вуйчо . . . и да го не видѣ, толкова ми струва.